

2016

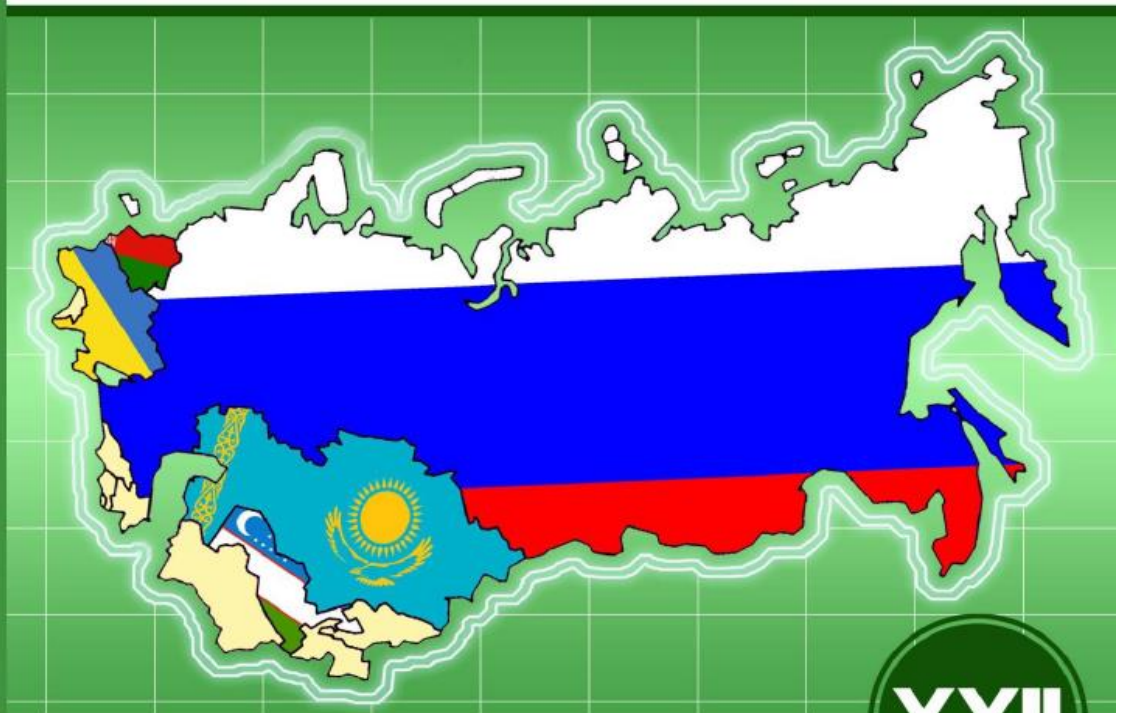
Проблеми та перспективи розвитку
науки на початку третього тисячоліття
у країнах Європи та Азії

XXII Міжнародна науково-практична інтернет-конференція

30 – 31 січня 2016 р.

Секції:

Біологічні науки	Право
Географія та геологія	Психологія
Державне управління	Соціологія
Екологія	Технічні науки
Економіка	Сучасні інформаційні технології
Історія	Соціальні комунікації. Медіа.
Математика	Фізична культура та спорт
Мистецтво	Філологічні науки
Педагогіка	Філософія
Політологія	

Переяслав-Хмельницький
2016

XXII

Кристина Мешко (Мукачево, Україна) КРИТЕРІЇ І ПОКАЗНИКИ СФОРМОВАНОСТІ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДБАЙЛИВОСТІ СТУДЕНТІВ АГРАРНИХ КОЛЕДЖІВ.....	169
Наталія Муляр, Наталія Тимошенко (Київ, Україна) СОЦІАЛІЗАЦІЯ ДІТЕЙ З ІНВАЛІДНІСТЮ ЯК СОЦІАЛЬНО-ПЕДАГОГІЧНА ПРОБЛЕМА.....	172
Галина Петрів (Заліщики, Україна) ПЕДАГОГІЧНІ ІДЕЇ ФОРМУВАННЯ ЦІНІСНОГО СТАВЛЕННЯ ЛЮДИНИ ДО ЗЕМЕЛЬНИХ РЕСУРСІВ В ЕПОХУ АНТИЧНОСТІ.....	174
Юлія Романенко (Донецьк, Україна) АДАПТАЦІЯ МЕТОДУ БРЕЙНСТОРМІНГУ ДЛЯ ОРГАНІЗАЦІЇ ЗАНЯТЬ ЗА СХЕМОЮ «ЗМІСТ У ФОРМІ» НА КУРСАХ ПІДВИЩЕННЯ КВАЛІФІКАЦІЇ ВИКЛАДАЧІВ.....	177
Жанара Садыкова (Қазақстан, Астана) ПСИХІКАЛЫҚ ДАМУЫ ТЕЖЕЛГЕН МЕКТЕПКЕ ДЕЙІНГІ БАЛАЛАРДЫҢ ЭМОЦИОНАЛДЫҚ БҰЗЫЛЫСТАРЫН МУЗЫКАЛЫҚ ФОЛЬКЛОР АРҚЫЛЫ ТҮЗЕТУДЫҢ МҮМКІНДІКТЕРІ.....	179
Таубалдиева Ж., Оңғарбаева С.С., Қожаханова Ж.С. (Талдықорған, Қазақстан) САБАҚТА КӨРКЕМДІК ІС-ӨРЕКЕТТЕРДІ ҚОЛДАНУ ӨДІСТЕРІ.....	182
Таубалдиева Ж.Ш., Зауатбекова Г.М., Қызырхан А., Спанова Ж.Ш. (Талдықорған қаласы, Қазақстан) ПЕДАГОГИКАЛЫҚ ТЕХНОЛОГИЯЛАРДЫҢ ҚАҒИДАЛАРЫ.....	184
Жуматай Таубалдиева, Урисбаева А.А., Әліпбекова М.Б. (Талдықорған, Қазақстан) СТУДЕНТТЕРДІҢ ПРАКТИКА ӨТУ БАРЫСЫНДА МУЗЫКАЛЫҚ ІС-ІРЕКЕТТЕРДІ САБАҚТА ҚОЛДАНУ ӨДІСТЕРІ.....	186
Улдай Туленова, Гулнази Ищанова (Атырау, Қазақстан) КРЕДИТТІК ОҚЫТУ ЖҮЙЕСІНДЕ СТУДЕНТТЕРДІҢ ҒЫЛЫМИ-ЗЕРТТЕУ ӨРЕКЕТІН ҚАЛЫПТАСТЫРУ.....	188
Сергей Турковский, Юлия Чорна (Запорожье, Украина) ФУНКЦИИ ПРЕПОДАВАТЕЛЯ В ПРОЦЕССЕ ОБУЧЕНИЯ РКИ.....	191
Гулназым Уразова, Эльмира Испанова (Атырау, Қазақстан) ПЕДАГОГИКАЛЫҚ МАМАНДАРДЫ ДАЯРЛАУДЫҢ ҚАЗІРГІ ЗАМАНҒЫ ӨЗЕКТІ МӘСЕЛЕЛЕРІ.....	193
Пардабой Холматов, Қиличбек Мусурмонкулов (Гулистан, Узбекистан) ЎҚУВЧИЛАРНИ КАСБ-ХУНАРГА ЙУЛЛАШНИНГ ЯНГИ ПЕДАГОГИК ТЕХНОЛОГИЯЛАРИНИ ИШЛАБ ЧИҚИШ.....	195
Лайло Элмурадова (Чоргумбаз, Узбекистан) ЧЕМУ И КАК УЧИТЬ УЧАЩИХСЯ В РАБОТЕ НАД СОЧИНЕНИЕМ.....	197
Насиба Юнусметова, Барно Умирзокова (Гулистан, Узбекистан) СОҒЛОМ ОНА ВА БОЛА ТАРБИЯСИДА ОИЛА МУСТАҲҚАМЛИГИНИНГ АҲАМИЯТИ.....	199
Ирина Янушевская (Запорожье, Украина) СТРУКТУРА КОММУНИКАТИВНОЙ КОМПЕТЕНЦИИ И ЕЁ РОЛЬ В ОБУЧЕНИИ ПРОФЕССИОНАЛЬНО ОРИЕНТИРОВАННОЙ РЕЧИ НА НАЧАЛЬНОМ ЭТАПЕ ЯЗЫКОВОЙ ПОДГОТОВКИ.....	200
СЕКЦІЯ: ПРАВО	
Марина Кулик, Юлія Терещенко (Київ, Україна) ПРОВЕДЕННЯ ОГЛЯДУ МІСЦЯ ПОДІЇ.....	203
Володимир Левкович (Львів, Україна) КЛАСИФІКАЦІЯ НЕПОДАТКОВИХ ДОХОДІВ В УКРАЇНІ.....	205
Андрій Мороз (Київ, Україна) РОДОВИЙ ОБ'ЄКТ ЗЛОЧИНУ, ПЕРЕДБАЧЕНОГО СТ. 397 КК УКРАЇНИ.....	207
СЕКЦІЯ: ПСИХОЛОГІЯ	
Xursanqul Tursunmurodov, Iroda Hamroqulova (Samarqand, O'zbekiston) SHATRANJ(SHAXMAT) O'YINLARIDA XOTIRA VA IDROKNING AHAMIYATI.....	209
Світлана Алмаші (Мукачево, Україна) ДО ПРОБЛЕМИ ДОСЛІДЖЕННЯ ПІЗНАВАЛЬНОЇ МОТИВАЦІЇ МАЙБУТНІХ ПЕДАГОГІВ.....	210
Ataboyeva N.B., Saboxiddinova Sh. (Toshkent, O'zbekiston) O'SMIRLIK DAVRIDA AVTONOMIYANI NAMOYON BO'LISHINING PSIXOLOGIK XUSUSIYATLARI.....	212
Магдалина Барчій (Мукачево, Україна) ЕМОЦІЙНА СТІЙКІСТЬ ЯК ПРОФЕСІЙНА ЯКІСТЬ ПСИХОЛОГА.....	214
Ольга Воронова (Мукачево, Україна) ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ПРАЦІВНИКІВ ДОШКІЛЬНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ.....	216
Амалия Ильянова (Киев, Украина) ВЗАИМОСВЯЗЬ ПРОФЕССИОНАЛЬНОГО ФОРМИРОВАНИЯ ИМИДЖА ПРЕДПРИЯТИЙ И ЛИДЕРА.....	217
Клименко А.И. (Костанай, Қазақстан) ЛИЧНОСТНЫЕ ОСОБЕННОСТИ ПОДРОСТКОВ С АГРЕССИВНЫМ ПОВЕДЕНИЕМ.....	219

А) не задумуючись погоджусь на пропозицію, бо це економічно вигідно і треба тримати слово;
Б) розпочну із вивчення екологобезпечних технологій розведення свиней, переробки м'яса, подумаю над альтернативами і ніколи не допущу завдання шкоди рідному місту, регіону задовольняючи потреби сьогоднішнього дня;

В) однозначно відмовлю інвестору, нащо цей клопіт і відповідальність, а далі постараюсь поступово переконувати громаду, нам це не потрібно.

17. Виберіть із запропонованого переліку прийоми самовиховання:

- А) самокритичність, самопорятунок, самопожертва;
- Б) читання фахової і художньої літератури, виробнича практика;
- В) самоаналіз, самопримус, само заохочення, «Аналіз прожитого дня».

18. Чи займаєтесь ви самовихованням?

- А) Так, бо це важливо для професійного становлення і щасливого, забезпеченого життя;
- Б) Це не потрібно, бо здобувати знання доведеться на виробництві (практика – критерій істини)
- В) не бачу у цьому необхідності, у житті і так мало часу на розваги і задоволення, друзів і подруг.

Анкетне опитування з визначення рівня вихованості господарської дбайливості студентів аграрних коледжів (низький, середній, високий) доповнюється застосуванням інших методів, а саме: спостереження, експертної оцінки, бесіди, створення ситуацій морального вибору.

Науковий керівник:

доктор педагогічних наук, Сопівник Руслан Васильович.

**Наталія Муляр, Наталія Тимошенко
(Київ, Україна)**

СОЦІАЛІЗАЦІЯ ДІТЕЙ З ІНВАЛІДНІСТЮ ЯК СОЦІАЛЬНО-ПЕДАГОГІЧНА ПРОБЛЕМА

Суспільство витрачає багато зусиль для того, щоби його члени успішно засвоювали культурні надбання: норми, цінності, ідеї, соціальний досвід, використовуючи для цього систему освіти, виховання, різноманітні засоби підтримки культурних стандартів життєдіяльності.

Особливу роль у формуванні та становленні особистості, її окремих структур грають: соціальна взаємодія, спілкування та діяльність. Завдяки цим діям відбувається соціалізація особистості. При цьому життя кожної особистості має бути повноцінним, не зважаючи ні на які життєві обставини. Саме у цьому контексті особливу увагу заслуговує соціалізація дітей з інвалідністю.

Конституція України гарантує кожній дитині право на освіту, але існує перелік медичних показань, що позбавляє дитину права відвідувати навчальний заклад. У зв'язку з цим, багато дітей не мають можливості отримувати освіту, що погано впливає на стосунки в сім'ї та поза її межами.

Вчені досліджують теоретичні аспекти цього явища, визначають його закономірності розвитку та ознаки, виявляють соціально-педагогічні умови та чинники, що впливають на процес соціалізації. Фундаментальним положенням та загальним проблемам соціалізації були присвячені роботи таких вітчизняних вчених, як: Г. Андрєєвої, Н. Андрєєнкової, І. Бєха, О. Білої, О. Газманова, М. Галагузової, Н. Заверико, Л. Коваль, І. Кона, О. Куцак, Н. Лавриченко, М. Лукашевича, А. Макаренка, В. Москаленка, О. Мудрика, А. Петровського, С. Савченко, В. Сухомлинського, С. Шацького; підходи до питань організації та здійснення соціально-педагогічної підтримки дітей інвалідів висвітлюються у працях: І. Іванова, В. Ляшенко, О. Молчана, В. Тесленка, Г. Першко. Психолого-педагогічні підходи до соціалізації відображені у працях В. Гурова, Н. Лавриченко, С. Харченка; проблеми соціалізації широко досліджуються і зарубіжними вченими, як: Ф. Гіддінс, Г. Тард, Д. Томпсон, Т. Парсонс, Ч. Кулі, У. Томаса, Дж. Мід.

Метою статті є аналіз наукових підходів щодо проблеми соціалізації дітей з інвалідністю.

Найголовнішим суб'єктом соціалізації виступає особистість. Більше того, цей процес необхідно розглядати як такий, що активно розвивається, а не тільки активно-приспосувальний. Соціалізація не тільки ніколи не завершується, але й ніколи не буває повною.

У сучасному суспільстві поширене поняття «соціалізація». Поняття «соціалізація» має більш як столітню історію існування та в перекладі з латині «socialis» означає «суспільний» [7, с. 109].

На основі вивчення наукових та науково-методичних джерел [6, с. 56] вважається, що автором поняття «соціалізація» є американський соціолог Е. Гіденс, який у 1887 р. у книжці «Теорія соціалізації» вжив його в значенні, близькому до сучасного, – «розвиток соціальної природи або характеру індивіда, підготовка людського матеріалу до соціального життя» [3, с. 123].

Є різні підходи до визначення поняття «соціалізація», які відображають широкий спектр інших процесів і явищ: адаптацію; засвоєння норм; цінностей і ролей; навчання; становлення особистості; набуття нею професійних якостей.

Висвітлюючи питання соціалізації, в нашій статті, ми будемо спиратись на педагогічні, філософські, психологічні наукові розробки у сфері заявленої теми.

З напрямку філософського, соціалізація усвідомлюється як поняття про взаємовідносини людини і суспільства, в результаті яких, з одного боку, відбувається розвиток особистої інтелектуальної і соціальної

свободи, а з іншого – вдосконалюється мистецтво соціального діалогу, взаємодії, кооперації. При чому процес соціалізації як передумова соціальної свободи і творчості генерацій спричиняє стрімкий розвиток суспільства [9, с. 558]

Група авторів під керівництвом Е. Андрущенко визначають соціалізацію як процес засвоєння та подальшого розвитку індивідом соціо-культурного досвіду – трудових навичок, знань, норм, цінностей, включення індивіда в систему соціальних зв'язків і формування в нього соціальних якостей [4, с. 345].

На думку Л. Кольберга, надмірна соціалізація неодмінно призведе до втрати особистістю своєї унікальності. Автор запропонував розглядати моральне виховання як стимулюючу систему постійного зростання людини (етапи морального зростання), протиставляючи її рольовій теорії, що робить наголос на підпорядкуванні особистості нормам, які в процесі інтеріоризації стають елементом свідомості [1, с. 23].

Сучасні вітчизняні філософи вирішують проблему соціалізації шляхом вивчення діалогів у вигляді відношень: «я – я» – внутрішній діалог як умова формування самосвідомості та самооцінки; «я – ти» – сфера формування морального почуття, почуття любові, ненависті, дружби; «я – ми» – сфера виховання національної свідомості, класового почуття, почуття гуртової солідарності; «я – людство» – умова усвідомлення своєї приналежності до людського роду, джерело філософсько-історичних, футурологічних рефлексій; «я – друга природа» – сфера оцінювання світу речей, створених людиною, можливість стати «мірилом всіх речей»; «я – природа» – сфера прояву найрізноманітніших інтересів – від прагматичного до естетичного, формування екологічної свідомості, різних філософських концепцій; «я – універсам» – сфера формування світогляду, релігійних і філософських вчень, міркувань щодо сенсу життя і смерті [1, с. 23-24].

На основі аналізу наукових та науково-методичних джерел [4, с. 365], можна зробити висновок, що філософи трактують соціалізацію, як: процес адаптації людини до суспільства, який її формує відповідно до культурних надбань; розвиток і самозмінна людини в процесі засвоєння і відтворення культури.

З позиції *психологічного напрямку*, соціалізація являє собою процес становлення особистості; поступове засвоєння нею вимог суспільства; придбання соціально значимих характеристик свідомості і поведінки, які регулюють її взаємини із суспільством.

Так, О. Леонтьєв вважає, що соціалізація є одним із провідних процесів формування особистості. Цей процес здійснюється за допомогою соціальних механізмів, що забезпечують досягнення групових цілей [8, с. 37].

Науковці та дослідники [1; 5; 8], аналізуючи психологічні механізми соціалізації, виділяють серед них такі: засвоєння знань, умінь, навичок; імітація, ідентифікація, керівництво (Г. Гібш, М. Форверг); при засвоєнні системи соціальних відносин – переконання, ідентифікація, керівництво, а при засвоєнні предметної культури – навіювання, адаптація, імітація, приклад та ін. (Б. Д. Паригін).

Проаналізувавши наукові підходи представників біхевіоризму [5, с. 118], ми виділили три бачення, щодо соціалізації, такі:

1) *перша група представників* (Б. Скіннер та Дж. Доллард), вважали, що становлення особистості відбувається у процесі наочного засвоєння людиною соціальних норм;

2) *друга група представників* (Ж. Піажета, Л. Колберг) запропонували «когнітивну» модель соціалізації, що зводиться до розвитку свідомості й самосвідомості дитини у процесі оволодіння образним та абстрактним мисленням. На їх думку, соціалізація полягає у створенні у свідомості зразків когнітивних схем, які індивід адаптує до нового досвіду за допомогою механізму рівноваги;

3) *третья група представників* (Ч. Кулі, Дж. Мід) звертали увагу на те, що одним із механізмів соціалізації є модель «міжособового спілкування», згідно з якою індивід, дивлячись на себе очима інших людей, засвоює в результаті безлічі прикладів правила співжиття, саме цієї думки ми будемо притримуватись у нашому дослідженні [8, с. 37-42].

Група авторів під керівництвом А. Ребера схиляється до думки, що соціалізація – це процес, завдяки якому індивід набуває знань, цінностей, соціальних навичок і соціальної чуттєвості, які дозволяють йому інтегруватись у суспільство і поводитись там адаптивно. Вони вважають, що соціалізація це життєвий досвід. Однак найчастіше дане поняття використовується стосовно процесів, завдяки яким особистості навіюються цінності суспільства та його власні соціальні ролі [4, с. 410].

Вітчизняна дослідниця Г. Андреева визначає соціалізацію як двосторонній процес, який включає в себе, з одного боку, засвоєння індивідом соціального досвіду шляхом входження в соціальне середовище, а з другого: активне відтворення системи соціальних зв'язків індивідом за рахунок його активної діяльності, активного включення в соціальне середовище [3, с. 384].

Саме це визначення соціалізації стало найбільш поширеним у вітчизняній соціальній психології.

Виходячи з вище сказаного, можна зробити висновок, що соціалізація є складним, цілісним процесом розвитку і саморозвитку. Не засвоївши умов середовища, не утвердивши себе в ньому, не можливо активно впливати на нього. Разом з тим засвоєння соціального досвіду неможливе без індивідуальної активності самої людини в різних сферах діяльності.

У *соціологічному напрямі* затвердилося розуміння поняття соціалізації як частини процесу становлення особистості. В даному процесі формуються найзагальніші та найпоширеніші, риси особистості, що відображаються в соціально-організованій діяльності. У цьому трактуванні поняття «соціалізації» ми звернули увагу на те, що формування рис характеру відбувається в соціальній взаємодії з іншими суб'єктами [6, с. 405].

Колектив авторів під керівництвом В. Воловича розглядають соціалізацію як процес засвоєння індивідом знань, досвіду, норм і цінностей, включення його до системи соціальних зв'язків і відносин, необхідних для його становлення і життєдіяльності в даному суспільстві [7, с. 736].

Також, неможливо не погодитись із думкою зарубіжного науковця Т. Парсонса, який вважає, що соціалізація – це процес перетворення людини на особистість у результаті засвоєння нею суспільних норм та інтеграції в соціальні інститути. Автор вважає, що витоком процесу соціалізації особистості є набуття нею самосвідомості та свідомості, а наслідком соціалізації є структурування сфери свідомості особистості під інформаційним впливом інституційованого соціального середовища [5, с. 118].

Отже, з погляду соціології, соціалізація має дві цілі:

1) сприяти взаємодії людей через виконання ними різних соціальних ролей;

2) забезпечувати збереження суспільства передачею новим членам відповідних переконань та зразків поведінки.

Представниками *соціально-педагогічного напрямку* є такі науковці, як: Б. Вульф, Н. Лавриченко, І. Зверева, Н. Заверико, О. Мудрик, С. Савченко та ін. Вони вбачали особливість цього підходу в тому, що намагались розглядати соціалізацію як процес, який відображає хід соціального формування особистості в конкретному соціокультурному середовищі; формування конкретного соціального типу. Науковці підкреслюють, що соціалізація – це надзвичайно складний і багатофакторний процес набуття індивідом людських властивостей і якостей, направленість яких визначає конкретна соціальна ситуація [8, с. 37–42].

Російські науковці В. Бочарова та Ю. Василькова враховували, що в ході соціалізації особистість активно бере участь у процесах самоперетворення, які проходять на тлі соціокультурного середовища, що змінюється [4, с.444]. Ступінь її участі в цих змінах визначає темпи соціалізації, а спрямованість залежить від їхньої соціальної значущості. Можна сказати, що особистість тільки на перших етапах розвитку обмежена рамками первісного соціуму, згодом ідуть активні процеси його розширення, пошуку свого місця в ньому, корекції відносин, самоорганізації індивідуального простору.

Отже, проаналізувавши різні наукові підходи щодо визначення поняття «соціалізація», ми дійшли висновку, що соціалізація охоплює весь процес і результати взаємодії особистості з усією сукупністю соціальних явищ, які виявляються в ході пізнання світу і його перетворення; це процес, який детермінується конкретними соціально-історичними умовами і його не можна вважати завершеним на якомусь етапі життєдіяльності людини.

Література:

1. Kohlberg L. Stages of Moral Development as a Basis for Moral Education / L. Kohlberg // *Moral Education: interdisciplinary Approaches*. – Toronto: University of Toronto Press, 1971. – P. 23–92.
2. Великий тлумачний словник сучасної української мови / [уклад. і голов. ред. В.Т. Бусел]. – К.: Ірпінь: ВТФ «Перун», 2005. – 1728 с.
3. Ковалева К. М. Основы социологии: учеб. пособие для студ. средн. спец. учеб. завед. / Ковалева К. М. – М.: Социс, 2003. – 384 с.
4. Лавриченко Н.М. Педагогіка соціалізації: європейські абрисы / Лавриченко Н.М. – К.: ВІРА ІНСАЙТ, 2000. – 444 с.
5. Лукашевич М.Л. Соціалізація. Виховні механізми і технології / Лукашевич М. Л. – К.: [б.в.], 1998. – 118 с.
6. Словарь прикладной социологии. – Минск: Изд-во «Университетское», 1984. – 405 с.
7. Соціологія: короткий енциклопедичний словник / уклад.: В. І. Волович, В. І. Тарасенко, М. В. Захарченко та ін.; під заг. ред. В. І. Воловича. К.: Укр. Центр духовн. культури, 1998. – 736 с.
8. Филонов Г. П. Социальная педагогика: научный статус и прикладные функции / Г. П. Филонов // *Педагогика*. – 1994. – № 6. – С. 37–42.
9. Філософський словник соціальних термінів / за ред. В.П. Андрущенко. – К.-Х.: [б. в.], 2002. – 670 с.

Галина Петрів
(Заліщики, Україна)

ПЕДАГОГІЧНІ ІДЕЇ ФОРМУВАННЯ ЦІННІСНОГО СТАВЛЕННЯ ЛЮДИНИ ДО ЗЕМЕЛЬНИХ РЕСУРСІВ В ЕПОХУ АНТИЧНОСТІ

В усі часи земля була є і буде найціннішим багатством кожного народу. Завдячуючи землі людство живе і розвивається, тому про її значущість писали мислителі усіх епох. В епоху античності закладено основи розуміння цінності земельних ресурсів та формування у підростаючого покоління бережливого ставлення до землі.

Часові межі античного світу охоплюють період з VII до н.е. до V н.е. та включають систему виховання Стародавньої Греції та Риму.

Представники натурфілософського етапу (VII-VI ст. до н.е.) античної філософії вбачали у землі першооснову з якої виникають предмети та явища. Геракліт розглядає світ як потік, який постійно змінюється. У течії перебувають 4 світові стихії: вогонь, повітря, вода і земля [1, с. 66-69]. Емпедокл (бл. 490-430 рр. до н. е.) також приймає як першооснови світу ці чотири традиційні стихії. Весь світ є